

Ἄρχ. Ἦνπερ προσεΐδεν ὁ προφητεῶν πύλιν
κεκλεισμένην μὲν· παρθένος γὰρ ἦς πάρος.

183-211 (φ. 105^β). Ἐπιγράμματα τρίστιχα.

α'). «Εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων». Ἐχει ὅλον ὧδε·
Νύμφη προέρχου· φωσφορεῖτε παρθένοι·
σδέσον, Προφήτα, τῆς σκιᾶς τὴν λυχνίαν.
Φωτὸς γὰρ ἀντεισῆλθεν ἰδοῦ λυχνία.

β') «Εἰς τὸν Χαιρετισμόν». — γ') «Εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν». —
δ') «Εἰς τὴν Ἰσακπαντήν». — ε') «Εἰς τὴν βάπτισιν». — ς') «Εἰς
τὴν Μεταμόρφωσιν». — ζ') «Εἰς τὴν ἔγερσιν τοῦ Λαζάρου». —
η') «Εἰς τὴν Βασιφόρον». — θ') «Εἰς τὸν δεῖπνον». — ι') «Εἰς τὸν
καπτήρα». — ια') «Εἰς τὴν προσιυχὴν». — ιβ') «Εἰς τὴν προδο-
σίαν». — ιγ') «Εἰς τὸν Χριστὸν ἐλκόμενον ἐπὶ τῷ σταυρωθῆναι». —
ιδ') «Εἰς τὴν Σταύρωσιν». — ιε') «Εἰς τὴν ἀποκαθήλωσιν». — φ. 106^α
ις') «Εἰς τὸν ἐνταφιασμόν». — ιζ') «Εἰς τὴν Ἀνάστασιν». —
ιη') «Εἰς τὴν Ἀνάληψιν». — ιθ') «Εἰς τὴν Πεντηκοστὴν».

212 (φ. 106^α). «Εἰς τὴν κοίμησιν τῆς ὑπεραγίης Θεοτόκου». Στίχοι 4.

213 (φ. 106^α). «Εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον Μιχαὴλ εἰκονισθέντα ἐν
τῷ προπυλαίῳ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τοῦ ἐξωθεν τοῦ κάστρου Τριαδίτης,
παρὰ τοῦ σεβαστοῦ καὶ μεγάλου ἑταιρειάρχου κυροῦ Γεωργίου τοῦ
Παλαιολόγου ἐνθα συνεικονίσθη αὐτῶς τε καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ σεβα-
στός κῆρ Ἀλέξιος».

Ἐχει ὅλον ὧδε·

Ὡς πρὶν Μανουὲ συλλαλοῦντά σε βλέπω
Σαμψὼν τε πατὴρ γίνεται¹ παρ' ἐλπίδα
ἀνθρωπομόρφως, ἀγγελόπρωτε, γράφων
σὲ πνεῦμα καὶ πατὴρ καὶ πτερωτὲ τὴν φύσιν.

5 Σὺ δ' ἀλλὰ ταῖς πτέρυξι πατρὶ συσκέποις
Ἀλέξιόν μου τὸ γλυκύτατον τέκνον.
Αἰτῶ σεβαστὸς ταῦτα Παλαιολόγος
Γεώργιος, ὁὸς μέγας ἑταιρειάρχης
Κομνηνοδουκῶν βλαστὸς ἀνακτεγγόνων.

ἔ
ἰ

214 (φ. 106^a). «Εἰς τὸ ἐν τῷ ἀγάλῳ τῆς Τιβερίδος ἕριστον».
Ἔχει ὄλον ὠδε·

Νίπτεις Πέτρον πρὶν, Σῶτερ, ἐν δείπνῳ πόδας·
ἀρνήσεως τοῦτου δὲ νῦν ῥύπον πλύνεις
ἐγγὺς θαλάσσης συναριστῶν ὡς φίλῳ.

215 (φ. 106^a). «Εἰς ἐγκόλπιον τοῦ Ἀλουσιάνου Μιχαὴλ τοῦ
γραμματικοῦ τοῦ ἀπὸ τοῦ κανικλείου τοῦ Ἀγιοθεοδώριτου ἔχον τίμιον
ξύλον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ· ξύλον ἀπὸ τοῦ τάφου ἐνθα ἐποιή-
σατο τὴν προσευχὴν ὁ Χριστὸς ἐν τῇ νυκτί τοῦ πάθους· λίθους ἀπὸ
τοῦ ἁγίου τάφου τοῦ Χριστοῦ· τοῦ τάφου τῆς Θεοτόκου· τοῦ ὄρους
τῶν Ἐλαιῶν· τοῦ τόπου τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τοῦ ὄρους τοῦ Σινᾶ».

Ἔχει ὄλον ὠδε·

Τόπου προσευχῆς ἐκψυὲν φέρων ξύλον
Σταυροῦ τε Χριστοῦ καὶ τάφου μητρὸς λόγου,
ὄρους Ἐλαιῶν, Γολγοθᾶ, Σινᾶ λίθους.

216 (φ. 106^b). «Ἐπὶ τῷ ἐν τῷ μεγάλῳ παλατίῳ ἐγγεγλυμμένῳ
[γα]στρίῳ ἐν λίθῳ». Στίχοι 5.

Ἄρχ. Ἔοικεν ὡς φύουσιν ὑδάτων δίχα.

217 (φ. 106^b). «Εἰς λίθον ἀπὸ τοῦ ἁγίου τάφου τῆς Θεοτόκου
ἐν ᾧ ἦν αὕτη εἰκονισμένη». Στίχοι 5.

Ἄρχ. Τὸ τμημα λίθου τοῦ καλύψαντος τάφου.

218 (φ. 106^b). «Εἰς κανδήλῃν ἀναρτηθεῖσιν εἰς εἰκόνα τῆς σταυ-
ρώσεως τοῦ Χριστοῦ παρὰ τοῦ ἁνωμ (=πρωτονοβελισίμου) κυροῦ
Νικολάου». Στίχοι 13.

Ἄρχ. Σταυρῷ δύνας, ἥλιε τῆς δόξης λόγε,
ἥλιον ἡμφίαςας ἔνδυμα σκότους.

Τᾶ. σὺ δ' εὐφροσύνης ἀντιλάμποις φῶς μέγα
Μαυροκατακαλῶν με σὸν δούλον σκέπων
αὐχούντα τμηὴν πρωτονοβελισίμου
τὸν Νικόλαον καὶ τρυφᾶν τέλος δίδου
σὺν Εὐφροσύνῃ Δουκοβλάστῳ συζύγῳ
ἡμῶν τε τέκνοις τῆς Ἐδὲμ χλόης μέσον.

219 (φ. 106^β). «Εἰς εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Περιβλέπτου κομμηθεῖσαν παρὰ βασιλέως, ἧς ὀπισθεν ὁ αὐτὸς εἰκονίσθη». Στίχοι 17.

Ἄρχ. Εἰ καὶ τύπου πίνακα κοσμῶν σε, λόγε,
ὀπισθεν αὐτοῦ τὴν ἐμὴν γράφω θέαν
πιστὸς λάτρις σὸς Βασίλειος Σερβλίας,
ἀλλὰ τὸ δαυίδειον ἐξάδω μέλος.

Τελ. Ὅταν καθίσῃς εἰς περιβλεπτον θρόνον,
κοινὴν ἀνεγκλήτευτον ἐξάγων κρίσιν.

220 (φ. 106^β). «Εἰς τὸν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Παντοκράτορος τάφου τοῦ σεβαστοκράτορος καὶ πορφυρογεννήτου κυροῦ Ἀνδρονίκου ὡς ἀπὸ τῆς συμβίου αὐτοῦ, τῆς σεβαστοκρατορίσσης κυρῆς Ἄννης». Στίχοι 36.

Ἄρχ. Ὁ τύμβε· πικρὰ κλῆσις· ἀλγεινὴ θέα.

221 (φ. 107^α). «Εἰς εἰκόνα ἔχουσαν ἱστορηθέντα τὸν βασιλέα, τὴν δέσποιναν εὐλογομένην παρὰ τοῦ Χριστοῦ». Στίχοι 34.

Ἄρχ. Κάνταῦθα τέρμα τῆς προφητείας βλέπω

.....
σωτῆρα, ῥύστην, φύλακα, σκέπην, βᾶσιν,
ἄλλον θεὸν πλάττοντα δευτέραν πλάσιν,
τοὺς συντριβέντας ἐκδρομαῖς τῶν βαρβάρων.
Ἰωάννης δὲ τοῦ θεοῦ λόγου θύτης
Χρυσοροφίτης ἐξ ἐπωνύμου γένους,
κᾶν εὐτελής ἢ καὶ μικρὸς τὰ πρὸς τύχην,
πίστιν¹ πόθῳ σύγκρατον αὐτοῦ δεικνύων,
ὄν πρὸς τὸν αὐτάνακτα Μανουὴλ τρέφει,
τὸν πορφυρόχρουν τῆς νέας Ῥώμης στῦλον
χρώμασι τυποῖ δουλικῶς τοῦτον γράφων
καὶ τὴν ἀνασσαν Μαρίαν συνεγγράφων
Ἀντιόχου γῆς πρὶν φέρουσαν τὸ κράτος.

Τελ. γῆρα λιπόντων ἐν βάθει τὰ τοῦ κράτους.

222 (φ. 107^β). «Εἰς τὴν ἀπὸ Κορίνθου ἀνακομισθεῖσαν εἰς τὴν

¹ πίστει. Πρὸβλ. κατωτέρω ἀρ. 222 στ. 12.

μεγαλόπολιν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου καὶ αὐτὸς ἀποσταλείσαν
ἐκεῖσε ».

Ἔχει ὅλον ὠδεῖ

Καὶ τοῦτο θεῖγμα βασιλικῆς καρδίας
αὐτοκρατοῦντος Μανουὴλ Ῥώμης νέας
Κοινοθαλοῦς πορφυρανθοῦς δεσπότη.

Καὶ γὰρ λαβὼν σὴν προσκυνητὴν εἰκόνα,

5 ἀθάλητᾶ Τύρων, καὶ θεοῦ δῶρον μέγα

ναοῦ τὸ καλλώπισμα τῶν Κορινθίων

ἐπανάγει μὲν εἰς πόλιν Κωνσταντίνου,

ἀνάκτορα χρόνοις θε μακροῖς λαμπρῦνει

φέροντά σε στίλβοντα τούτων ἐν μέσῳ.

10 Νῦν δ' ἀλλὰ κόσμῳ χρυσοειδεῖ καλλύνας

Κορινθίων δίδωσι τῇ πόλει πάλιν.

Πείθει γὰρ αὐτὸν συμμιγῆς πίστει πόθος

πλουτεῖν σε καὶ πόρρωθεν ἐγγὺς προστάτην.

Σὺ δ' ὡς ἕως νῦν, καὶ πάλιν ὑπερμάχει.

15 Ὡς δὲ στέφους ἐφριξεν αὐτοῦ τὸ κράτος

Ἀντιόχου γῆ καὶ Χάλεπ καὶ Κιλικίων

καὶ σερβικὴ ξύμπασα καὶ γῆ Παννόνων

καὶ Σικελῶν ῥήξ καὶ Σκυθῶν πανσπερμία

καὶ γαῦρον ἔθνος Ἰταλῶν πλήρες θράσους

20 καὶ Νεῖλος ἄρδων ταῖς ῥοαῖς Αἰγυπτίους,

οὕτω λιταῖς σαῖς καὶ τὸ λείπον προτίθει,

κἂν τις λαθῶν βάρβαρος ἐρπύση δράκων,

θραῦσον κεφαλὴν τῷ βασιλεῖ συμπνέων

καὶ γῆς τετραμέρεια γνῶτω κυκλόθεν

25 αὐχοῦντα τοῦτον τὴν πάλαι μοναρχίαν

κύκλους διαγράφοντα μακρῶν ἡλίων.

223 (φ. 107^δ). α' Ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Συναδηνοῦ κυροῦ Ἀνδρονί-
νου τοῦ γαμβροῦ τοῦ δεσπότη τοῦ Ἀγγέλου ».

Ἔχει ὅλον ὠδεῖ

Ἄν τύμβον ἰδὼν καρδίαν θλιδῆς, ξένε,

ἐκ φύσεως σχῶν συμπαθεῖν ἀλλοτρίοις

ἀλλ' ἐνθάδε στὰς καὶ μαθὼν ἐν τοῖς τύποις
 τὸν ἔνδον ὄντα τίς γένος, κάλλος, τύχην,
 5 τὰ στέρνα ὄψον, ἀντί δ' ἀπλῶς δακρύου
 στάλαξον αἶμα, δείγμα δυσφόρου πάθους.
 Ὁ κείμενος γὰρ τὰ μὲν εἰς γεναρχίαν
 τῆς Συναδηνῶν εὐκλεοῦς ῥιζουχίας,
 τὰ δ' εἰς θεὸν θέλγντρον ἦν τῶν ὀμμάτων.
 10 Ἰδὼν ἂν εἶπες κυπάριττον ὀρθίαν.
 Ὡς ἰλαραὶ μὲν ἦσαν ὀφθαλμῶν κόραι,
 τὸ πᾶν δ' ὁμοῦ πρόσωπον οἶκος χαρίτων.
 Τὰ δ' εἰς λόγους γλύκιστος ἦν ὑπὲρ λόγους,
 τὰ δ' εἰς φρένας ἄβυσσος ἐννοημάτων,
 15 τὰ πρὸς ἰσχὺν ἀλκιμώτατος λέων,
 ἐν ἀρεταῖς κόσμιος, ἐν βουλαῖς ὄσος.
 Ἐντεῦθεν αὐτῷ παρ' ἀνακτόροις κλέος
 καὶ φίλτρον ἐξ ἀνακτος ἔρηνους πορφύρα,
 αὐτοκρατοῦντος Μανουὴλ Ῥώμης νέας.
 20 Ἀρμόζεται δὲ καὶ πρὸς ἐννομον γάμον
 Ζωῆ, θυγατρὶ Κομνηνῆς Θεοδώρας,
 πορφυροθαλοῦς πατρὸς ἐξ Ἀλεξίου,
 τῶν Αὐσόνων ἀνακτος εὐσεβεστάτου.
 Ὄφθεις δ' ἀπ' αὐτῆς καὶ πατὴρ φίλων τέκνων
 25 ἐνός στερεῖται· κόνδυ δ' ἐκπίνει πόνου.
 Ἀρχαῖς δὲ λαμπραῖς κοσμικαῖς ἐπιπρέπει
 εἰς γῆν Ἐπιδαύνου τε καὶ νῆσον Κύπρον.
 Στρατηγετεῖ δὲ καὶ παρ' αὐτῷ τῷ νῆσφ.
 Ὅθεν διελθὼν ἐνθα Πανόνων κράτης
 30 ἔνωσις ὤφθη τῶν διεστῶτων πάλαι.
 Συνδοεῖ δὲ καὶ Σόλυμα τῇ Κωνσταντίνου,
 τὸν ῥῆγα πρὸς σύζευξιν ἐλκύσας γάμου
 λαβεῖν ἀδελφόπαιδα τοῦ βασιλέως.
 Ἄρχει δ' ἐπ' αὐτοῖς καὶ Τραπεζοῦντος τέλος.
 ρ.108² Ἐπολλοῖς δ' ἐν αὐτῇ προστυχῶν ἐναντίοις,
 35 κατίσχεται, φεῦ, δυσανακλήτῳ νόσφ
 καὶ ναυστολεῖται μέχρι τῶν χιλῆς ὄρων.

ἐκεῖ κατιδὼν σύζυγον, παῖδας, φίλους
ὄθεν διέστη πρὸς Τραπεζοῦντα πλέων.

40 Νόσος δὲ νικᾷ τὴν ταχύφθαρτον φύσιν.
τὸν χθὲς δὲ χρυσόπαστον ἐν τοῖς ἀμφίοις
μελενδύτην δείκνυσιν ἀντειληφότα
ἐξ Ἀνδρονίκου κλῆσιν Ἀθανασίου.

Οὕτω σκιά πᾶν καὶ ταχὺ πνεῦμα πνέον.

45 Τοιοῦτον ἢ πλάξ μάργαρον κρύπτει, ξένε.
Τὸν τύμβον ἐγνωσ συμφορῶν ὄσων γέμει,
πλὴν ἢ ἀλλὰ καὶ δάκρυα πικρῶς ἐκθλίβων
εὐχου πλέον σχεῖν τὸν νεότμυτον στάχυν
Ἐδὲμ χλόην, σκύνωμα καὶ τρυφῆς ὕδωρ.

224 (φ. 108^a). « Ἐπὶ τῇ νεουργηθείσῃ μονῇ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου παρὰ τοῦ πανσεβάστου μεγάλου ἐταιρειάρχου ἧς ἐν τῷ προνάφῳ εἰκονίσθησαν οἱ βασιλεῖς, ἐξ ὧν ἡ σειρὰ τοῦ γένους τούτου κατὰγεται καὶ μερικᾶ τινὰ κατορθώματα τοῦ πορφυρογεννήτου καὶ αὐτοκράτορος κυροῦ Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ ».

Ἔχει ὅλον ὄδι·

Ὡς λαμπρὸν ἐντρύφημα καρδίας φέρεις,
ναοῦ τὸ κάλλος καθορῶν τούτου, ξένε.
Λίθων γὰρ αὐγαῖς μαρμαρῦσσει ποικίλαις,
στίλβει δὲ χρυσῷ κυκλόθεν κεχρωσμένος.

5 Ἄν δ' ἐννοήσης οἷα μὲν τούτῳ βάρη,
οἷος δὲ φραγμὸς. τίς δ' ἐν αὐτοῖς ἢ στέγη,
ἀγαλλιᾶσει συμμιγὲς θάμβος λάθης
καὶ θαυμάσαις ᾧ τὸν δομήτορα πλέον.

Γεώργιος γὰρ μέγας ἐταιρειάρχης

10 σεβαστὸς ἐκφύς Παλαιολόγων γένους
Κομνηνοδουκῶν αὐτοκρατορεγγόνων
τῇ μιτρανάνδρῳ τόνδε προσφέρει κόρη
ἀφ' ἧς Σοφίας τοῦ θεοῦ βάρητος δίχα
ἐπηξεν οἶκον ἀσπόρως σαρκουμένη,

15 στύλοις ἀύλοις ἐγκατεστηριγμένη
τῶν ἑπταριθμῶν πνεύματος χαρισμάτων.

- Ὅς πίστιν ἐνθεῖς ἀπερίτρεπτον βᾶσιν,
 εἰλικρινεῖ τοῦτον θε φραγμῶσας πόθῳ·
 στέγη κατωρόφωσε χρυστῶν ἐλπίδων.
 20 Δηλῶν δὲ καὶ θέμεθλον αὐτῷ τοῦ γένους
 ὄσοις γεναρχῶν ἀντερείδεται στύλοις
 ἐπτάδα σεπτήν αὐτοκρατόρων ἰγράφει,
 σὺν Κωνσταντίνῳ Μιχαήλ υἱὸν Δούκαν
 καὶ Ῥωμανόν θε τῷ γένει Διογένην,
 25 Νικηφόρον δ' ἔπειτα Βοτανειάτην,
 Κομνηνὸν Ἀλέξιον ἐξῆς τὸν μέγαν,
 ἄστρον τε λαμπρὸν πορφύρας Ἰωάννην
 καὶ Μανουήλ, φῶς διπλοπορφύρου κράτους,
 οὓς δεσπότης ἔσχηκεν, οὓς εὐεργέτας
 30 ὡς καὶ προελθῶν τῶνδε τῆς ῥιζουχίας.
 Πλὴν ἀλλὰ τὸν κράτιστον ἐν σκηπτροκράταις
 ἕρικτὸν Μανουήλ βαρβάρων φυλαρχίαις
 ὡς ὄωρεῶν θάλασσαν ἐξυμνεῖ πλέον
 εἰπεῖν δοτῆρα καὶ πνοῆς αὐτῆς κρίνων,
 35 οὐ μυρία τρόπαια γῆς ἔγνω κύκλος,
 ὧν βραχέων νῦν εἰκονίσθισαν τύποι·
 φ. 108⁶ || πῶς Ἰκονίου τὴν περίχωρον φλέγει
 πᾶν περσικὸν στράτευμα συνδραμὸν τότε
 τῷ σατραπάρχη· συμφυγεῖν ἀναγκάσας·
 40 πῶς Ἀγαρνηοῖς ἐντυχῶν ὀπλισμένοις
 κυνηγετῶν ἄοπλος εἰσπίπτει μόνος·
 βάλλων δὲ τοῦτον καὶ πρὸς ἄλλον ἐκκλίνων
 πτέρναν¹ ἐπλήγη· πλὴν ἀναστρέψας φθάνει
 καὶ τὸν βαλόντα συλλαβὼν οὐ κτιννύει·
 45 πῶς δ' ἀνάριθμον εἶλεν αἰχμαλωσίαν
 σὺν εὐαρίθμῳ στρατιᾷ τῶν Αὐσσόνων·
 πολλοῖς ἐπιδραμοῦσιν Ἰσμανλίταις
 συνεμδαλὼν ἔατρεψεν εἰς φυγὴν μόνος,
 σπάθας, βέλη, δόρατα μὴ φρίξας τόσα·
 50 πῶς τοὺς παροινήσαντας αὖθις Δαλματάς

¹ πτέραν

ἔλθων κολάσαι Παιῖσι προστυγχάνει·
 ἀνδραγαθεῖ μόνος θεοσυχῶν ζουπάνον,
 γυμνῶ κατ' ὄψιν ἀντεπελθόντα ξίφει·
 πῶς Σιρμίου πρὶν αἰχμαλωτίσας χθόνα
 55 καὶ τῷδε σε πρέπουσαν ἀπίστῳ τρόπῳ
 ποινὴν δεδωκῶς δουλαγωγεῖς Σερβίαν·
 ὕστατα δ' αὐτὸ Σίρμιον προσλαμβάνων
 τοῦ Παιονάρχου συμμερίζει¹ τὸ κράτος
 καὶ τῇ πόλει θρίαμβον ἐκτελεῖ μέγαν.

60 Ὅρᾳς τὸ κάλλος οἶον ἐκ πόσων τρόπων
 ὁ γὰρ ἀύχεϊ συγκεκραμένον, ξένε.

Τῷ γοῦν νεουργῶ καὶ χαρᾶς πλήρη βίον
 μακρὸν εὐχου σὺν συνεύνῳ καὶ τέκνοις,
 οἶκον δὲ κοινὸν τὴν Ἑδὲμ τέλος χλόην.

225 (φ. 108⁵). «Εἰς μύακα τοῦ ἐν τῷ βουνῷ τῶν Βλαχερνῶν
 νεουργηθέντε τρικιόνῳ».

Ἔχει ὅλον, ὦδε·

Ἐν σοὶ τὸ βᾶθρον ἀσφαλῶς ἠδρασάμην
 τοῦ βασιλείου τοῦδε καὶ λαμπροῦ δόμου
 ἀνάκτορον ζῶν παμβασιλέως, κόρη.

Συνεγγράφω δὲ καὶ τεκόντων τοὺς τύπους
 ὡς ἐν σκιαῖς καὶ τὸν ποθομένους βλέπω.

226 (φ. 108⁶). «Εἰς κανδήλαν χρυσῆν δοθείσαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ
 Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Γοργοῦ παρὰ τοῦ Μέλητος». Στίχοι 6.

Ἄρχ. Θείας με λαβὼν ἐκ κολυμβήθρας βρέφος.

Τίλ Ἀδριανὸν Μέλητα, σύζυγον, τέκνα.

227 (φ. 108⁶). «Εἰς Τίμιον Σταυρὸν τεθέντα ἐν τῷ τάφῳ τῆς
 σεβαστῆς κυρᾶς Σοφίας τῆς Κομνηνῆς καὶ τῆς σεβαστῆς θυγατρὸς
 αὐτῆς κυρᾶς Εἰρήνης». Στίχοι 8.

Ἄρχ. Τύπος παγέντος ἐν λιθοστρώτῳ ξύλῳ.

¹ συμμερίζει συμμερίζει

228 (φ. 108^b). « Στίχοι γραφέντες εἰς ἐγχείριον τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Ὁδηγητρίας ».

Ἐχει ὅλον ὡδε·

Πρὸς τὰς θαλάσσας τῶν χαρίτων σου, κόρη,
σταγῶν τὸ δῶρον, ἀλλὰ πιστῆς καρδίας.

Δεδεγμένη γοῦν χρυσολόφῳρον πέπλον
μὴ τὸ προσαχθῆν, ἀλλὰ τὸν πόθον μέτρει.

Ἐπεὶ γὰρ ἀνάσσει προσφέρω τὴν πορφύραν, φ. 109^a

ὡς δ' ὑπεράγνω παρθένω τὸ χρυσίον

Γεώργιός σοι ταῦτα Παλαιολόγος

Δούκας Κομνηνός καὶ σεβαστὸς¹ ἀξία.

229 (φ. 109^a). « Στίχοι γραφέντες εἰς εἰκόνα τῆς ἀγίας Ἀναστάσεως τοῦ κυρίου καὶ ἀληθινοῦ θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἱστορηθεῖσαν παρὰ τοῦ ἀγιωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυροῦ Ἰωάννου τοῦ γεγονότος καθηγουμένου τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Διομήδους τῆς λεγομένης Νέας Ἱερουσαλήμ ». Στίχοι 21.

* Ἀρχ. Πάλιν μὲν ὠκτεῖρσας, ὡς Δαυίδ γράφει.

Σιών ἀναστὰς ἐκ τάφου, πλαστουργέ μου.

230 (φ. 109^a). « Εἰς ἐνδυτὴν τῆς ἀγίας τραπέζης δοθείσαν τῇ μονῇ τοῦ Στραυδίου παρὰ τῆς πορφυρογεννήτου κυρᾶς Ἀννης ». Στίχοι 8.

* Ἀρχ. Σοὶ τῷ πρὸ πάθους ἐνδυθέντι πορφύραν.

Τίλ. Σοὶ δ' ἀλλὰ τραπέζης με τῆς σῆς ἀξίου

* Ἄνναν Κομνηνὴν πορφύρανθῆ πατρόθεν

Κοντοστεφάνω σὺν Στεφάνω συζύγῳ.

231 (φ. 109^a). « Εἰς εἰκόνα τοῦ ἀγίου Νικολάου κοσμηθεῖσαν ». Στίχοι 14.

* Ἀρχ. Ἄν ἐζυγостаτεῖτο καρδίας πόθος,

ἦν ἄν βαρυστάθμητος ὄν πρὸς σε τρέφω.

Τίλ. σωτηρίαν δὸς τῷ Τζίρω Θεοδώρῳ.

¹ καὶ β α
σεβαστὸς κομνηνός

232 (φ. 109^α). «Εἰς εἰκόνα τοῦ μοναχοῦ Νεοφύτου ἔχουσαν τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ τὸν ἅγιον Δημήτριον ἱκετεύοντας τὸν κύριον ἡμῶν καὶ θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν». Στίχοι 8.

Ἄρχ. Ἄνθος σε τὸ βλαστῆσαν ἐν κόσμῳ λόγε,
καὶ φυσικῶς ἀνευθεν ἰκμάδος γράφων
φ. 167^β || Νεοφύτος σὸς ἐν μονοτρόποις λάτρεις.

233 (φ. 109^β). «Εἰς χρυσοῦν ἀπαλαρέαν γενομένην παρὰ τῆς αὐτοκρατορίσσης κυρᾶς Εἰρήνης».

Ἔχει ὄλον ὧδε·

Τὸ χρῆμα χρυσοῦν, ἢ δ' ἐν αὐτῷ στιλπνότης
οὐ φύσεως ἔοικεν ἐκστίλδειν τόσον
ὅσον φεραυγῶν χρυσοειδῶν χαρίτων
τῆς αὐτανάσσης βασιλίδος Εἰρήνης,

5 ἥς τοῦτο χρῆμα καὶ δι' ἦν στίλδει πλέον.

Ἦν Ἀλαμανῶν εὐγενεῖς ῥῆγες γένους
φύουσι παῖδες καισάρων Ἰουλίων,
ἀναξ ἑαυτῷ Μανουήλ θε συνδέει

Κομνηνὸς ἐκφύς πορφύρας αὐτοκράτωρ

10 Ῥώμης παλαιᾶς εἰς ἔνωσιν καὶ νέας.

234 (φ. 109^β). «Εἰς ἐγχείριον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου». Στίχοι 14

Ἄρχ. Περιστερὰν σε χρυσεῖαν μεταφρένοις
εἰδῶς, κόρη, σκέπουσαν εὖρον πολλακίς

.....

σκέπω τύπον σὸν χρυσοπάστῳ πορφύρα
ἐν σοὶ σεβαστὸς Γουδέλης Τζικανδῆλης.

Τιλ. σὺν Εὐδοκίᾳ συζύγῳ σώζουσά με,
ἢ πορφυρανθοῦς ἐξέφυ Θεοδώρας.

235 (φ. 109^β). «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου κοσμηθεῖσαν». Στίχοι 20.

Ἄρχ. Ἐμπνουν ὄρῳ σε μάρτυς εἶχε γὰρ τάχα
χρώμασιν κερνᾶν καὶ ζωὴν ὁ ζωγράφος.

Τίλ. ἐμοῦ τὸ λύτρον καὶ συνεύνου δεσπότη
 πορφυροφνοῦς εὐσεβοῦς Ἀλεξίου
 καὶ βασιλείας οὐρανῶν λάχος δίδου.
 Ἡ βασιλεὺς αἰτῶ σε πιστῶς Εἰρήνη.

236-239 (φ. 109⁶). «Εἰς κωθώνιον ἔχον εἰκονισμένας τὰς ἀρετὰς».
 Τέσσαρα ἐπιγράμματα, ἔχοντα ὡδε·

Τὰς ἀρετὰς διψῶσα τοῦ πίνειν πλέον
 κύκλωθεν αὐτὰς τοῦ κρατῆρος ἐγγράφει
 Κομνηνοφνοῦς Σοφίας παῖς Εἰρήνη.

Τὰς ἀρετὰς γράψασα κρατῆρος κύκλω
 μνήμην Σοφίας τοῦ κρατῆρος εἰσφέρει,
 φρόνησις ἐξ οὗ σωφροσύνη συρρέει.

Χρυσοῦς κρατήρ· Βάκχαι θεοῦ Διονύσου;
 φ. 110^a || Φεύγουσι μακρὰν, μὴ παρούσης τῆς Μέθης.
 Ἡ γὰρ Σοφίας Κομνηνῆς παῖς Εἰρήνη
 τῶν ἀρετῶν ἔγραψε κύκλω τοὺς τύπους

Φέρουσα κλῆσιν ἀρετῶν ὑπερτέρας
 Κομνηνοβλάστου Σοφίας παῖς Εἰρήνη
 κύκλω κρατῆρος ἀρετῶν στήλας γράφει·
 διψεῖ γὰρ αὐτὰς ὑπὲρ αὐτὴν τὴν πόσιν.

240 (φ. 110^a). «Περὶ τῆς εὐλογίας τῶν τεσσάρων στοιχείων τοῦ
 κόσμου». Στίχοι 18.

Ἄρχ. Τὴν γῆν πατήσας εὐλογεῖς ταύτην, λόγε.

241 (φ. 110^a). «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελισ-
 τοῦ Λουκᾶ». Στίχοι 18.

Ἄρχ. Ἡ τὴν ἑαυτοῦ ζωγραφεῖ Λουκᾶς θέαν.

Τίλ. Λιτάζεται Σγουρὸς σὲ νῦν Ἰωάννης
 ὁ καὶ νεουργὸς σοῦ σεβασμίου τύπου,
 Εὐαγγελιστὰ σὺ θεοῦ τὴν χάριν νέμοις.

242 (ζ. 110^α). «Εἰς τάφον τοῦ Κοντοστεφάνου».
Ἔχει ὅλον ὠδεῖ·

Ἄν ἐν σκιαῖς, ἄνθρωπε, καὶ γραφαῖς θέλῃς
βίου κατιθεῖν εὐμεταβλήτους χροῖας,
νῦν τοὺς καθ' ἡμᾶς μάνθανε βλέπων τύπους
Ἡ ζωσα νεκρὰ προσλαλῶ Θεοδώρα.

5 Ἐγὼ Κομνηνῶν εὐκλεοῦς ἔψυν γένους,
παππῶν προῆλθον ἐκ σεβαστοκρατόρων,
ὧν παῖς σεβαστὸς Ἀδριανὸς γεννάδας
ἐμὸς πατήρ. Ὡς εὖ γε τῆς πρώτης¹ τύχας.
Καιρὸς γάμων ἦν· εὐτυχῶ κὰν τοῖς γάμοις.

10 ἄνδρϊ ζυγεῖσα· φεῦ λαλεῖν ἔτι σθένω
καὶ μὴ παρ' αὐτὴν τὴν λαλιὰν ἐκπνέω
ὀμεινέτην λαχοῦσα τοῦ πάθους ὕσον·
μνήμη γὰρ αὐτοῦ καὶ μόνη με συγχέει·
Κοντοστεφάνων εὐγενοῦς ῥίζης κλάδον

15 τὸν Ἀνδρόνικον οἶδας, οὗ μέγα κλέος
φ.110^β τοῦ νοῦς σταθερὸς, οὗ βαθύγνωμοι φρένες
καὶ χεῖρ σθεναρὰ καὶ σθεναρὸς βραχίων,
ἐξ ὧν περ οἰκείωσις αὐτοκρατόρων
καὶ φίλτρον ἐγκάρδιον ἐκ βασιλέων.

20 Ἔργοις γὰρ αὐτῶν νύμενιζε καρδίας.
Προσμαρτυρεῖ πρίγκιψ Θε τῆς Ἀντιόχου
ὁ πρὶν ἀλαζῶν, ὁ θρασύς, τύφου γέμων
ἄκων ὑπαχθεῖς προσκυνῆσαι μακρόθεν
ἀνακτι πιστῶ Μανουὴλ γῆς δεσπότη

25 καὶ Σικελὴ ναῦς καὶ πόρος Βρεντησιῶν.
Τίς² ἱππότης ὡς οὗτος ἢ τίς ὀπλίτης,
τίς δεξιὸς σύμβουλος ἐν βουλή³ χρόνοις·
Γλυκὺς προσεῖπεν· εἰ δὲ προσδλέψῃ, χάρις.
Τοιοῦτον ἔσχον εὐτυχῶς ὀμεινέτην.

30 Μήτηρ δ' ἀπ' αὐτοῦ τετάρων ὠφθην τέκνων.

¹ Τὸ πρῶτον ἀντὶ τοῦ πρώτης ἐγγραφῆ τύχης.

² τῆς

³ τὸ πρῶτον βουλαῖς

Θνήσκει τὰ δύο· τοῦτο μοι πρῶτος πόνος.

Ὅμως τὰ λοιπὰ τὸν πόνον παρηγόρουν.

ἄρρην δὲ μᾶλλον, θε πατρὸς σώζων τύπον
διπλοῦν παρείχε τὸν τεκόντα προσβλέπειν.

35 Φθόνος δ' ἐπαύξων τὰς ἐμὰς θλίψεις πλέον
πικρᾷ νόσῳ δίδωσι καὶ τὸν πατέρα.

Κάνταῦθα δὲ φρόνησις αὐχεῖ τὸ κράτος.

Χαίρων γὰρ ἀπέθριξε τὴν χρυσὴν τρίχα,

νεφί δὲ κρύψας ἀμφίων τὸ σαρκίον,

40 ψυχῇ δὲ λαβὼν ἠλιάζουσαν χάριν

καὶ κλῆσιν ἄλλην προσλαλῶν¹ Ἀντωνίου

ἀρχᾶς λαθὼν παρῆλθε τὰς ἐν ἀέρι,

λεπτὴν κόκκιν τύμβῳ θε πιστεύει μόνην.

Κάγῳ μονάζω στρουθὸς ἐν δωματίῳ,

45 τούτου δὲ καὶ χοῦν ὥσπερ εὐλαδουμένην

ὄστοις ἐμοῖς πρόσγειον ἰστῶ τὸν τάφον.

Σὺ δ' ἀλλὰ, σεμνὴ, ψυχοσῶστις Παρθένε,

οὐς νῦν φθάσαν διεΐλε θανάτου ξίφος

ἐν οὐρανοῖς σύναψον εἰς μονὴν μίαν,

υἱὸν κριτὴν σὸν ἰλεοῦσα τοῖς δύο.

243 (φ. 110⁶). «Εἰς τὰς ζ' συνόδους, τοῦ Χριστοῦ μέσον ἰστα-
μένου». Στίχοι 7.

Ἄρχ. Σάλπιγξι σαλπίσσατε ἱερεῖς κύκλω.

244 (φ. 110⁶). Ἀνεπίγραφον. Στίχοι 8.

Ἄρχ. Καὶ ζῶν ἐγὼ σε, μάρτυς. ἐπλούτουν σκέπην.

245 (φ. 110⁶). «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου κοσμηθεῖσαν»
Στίχοι 20.

Ἄρχ. Εἰς καρδίαν τοῦ σοῦ βαλὼν πόθου σπύρον.

Τίλ. || εἰς ἀποθήκας οὐρανῶν ἔνδον τίθει, φ. 111^α

σίτον καθαρὸν σῆ χάριτι δεικνύων.

Γεώργιος σοι ταῦτα Παλαιολόγος

Δούκας Κομνηνὸς καὶ σεβαστὸς ἀξία.

¹ Γραπτὸν προσλαβὼν

246 (φ. 111α). α Ἡθοποιία τίνος ἂν εἶπαι λόγους ἢ σεβαστὴ κυρᾶ Εἰρήνη ἢ θυγάτηρ τῆς σεβαστῆς κυρᾶς Σοφίας τῆς τοῦ σεβαστοκράτορος περὶ τῶν εἰς αὐτὴν συμβεβηκότων ».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

- Οὐκ ἔστι μοι μὲν εὐχαριστίας λόγος
 ἐπάξιός σοι τῶν καλῶν, πλαστουργέ μοι,
 οὐ δέδρακάς μοι καὶ παρ' αὐτὴν τὴν πλάσιν.
 Ἠλὴν ἀλλὰ πύλας ἐξανοίγω χειλέων
 5 καὶ τὸν χαριστήριον ἐκ ψυχῆς φέρω
 θαρροῦσα τῇ σῆ συμπαθεστάτῃ φύσει.
 Ἐπεὶ γὰρ νύδόκησας οἷς οἶδας λόγοις
 κάμῃ προελθεῖν εἰς τὸν ἄστατον βίον
 καὶ κάλλος ἰδεῖν οὐρανοῦ καταστέρου
 10 καὶ φωςφόρου φῶς καὶ σεληναῖον δρόμον
 καὶ πυρὸς αὐγὴν καὶ τὸ λεπτὸν ἀέρος
 καὶ ῥοῦν θαλάσσης καὶ χλοηφόρον χθόνα,
 εὐεργετεῖς εὐθύς με τοῖς προοιμίσις,
 πανευκλεῆ δούς καὶ τὰ τῆς πλαστουργίας.
 15 Οὐ γὰρ συνάλπτεις εἰς ἐμὴν γενναρχίαν
 συζυγίαν πέννησαν ἀκλεεστάτην
 ὧς κάμῃ θλίβειν πατρικὰς δυσπραγίας
 περιρρεόντων ἀποροῦσαν ἀμφίων
 σαθροῖς κεχρημένην **Ἦε** πρὸς σαρκὸς σκέπην
 20 ἃ καὶ διερρώγασι τῷ μακρῷ χρόνῳ,
 ἔργοις δὲ χειρῶν τοῦ βίου ζητεῖν πόρον
 ἢ πρὸς καθιστούργησιν ἀσχολουμένην
 ἢ νίτρα λαμβάνουσαν καὶ μισθουμένην
 εἰς ἀμφίων κάθαρσιν ἐρρυπωμένων
 25 ἢ τὰς ἀγνιάς εἰς μέσας περιτρέχειν
 ἀσανδάλους φέρουσαν ἀθλίους πόδας
 ἢ καὶ θυραυλεῖν εἰς τροφῶν χορηγίαν,
 στενώσεως λύτρωσιν ἐξαιρουμένην
 καὶ σῶστρα τοῖς νέμουσιν ὑπισχνουμένην.
 30 Ἄλλ' οὐδὲ τύχης δουλικῆς ὑπεξάγεις
 εἰς ἡμέρας φῶς. κἂν δοκῆ δούλοις σκότος,

- ὡς δεσποτῶν μου καὶ βοὴν μόνην τρέμειν,
 στροβουμένην μὲν καὶ λόγοις τὴν καρδίαν
 ἐπὰν ἀπειλήσωσι πληγὰς μαστίγων,
 35 κλονουμένην δὲ τῶν ὀδυνῶν ταῖς βίαις,
 ἐπὰν με συντέμνωσιν ἐκ ραβδισμάτων
 καὶ πῆ μὲν ἄρτους ἐκπονεῖν ἐγκρυφίας,
 πῆ δ' ἐξ ἀλεύρου συμφυρᾶν τε καὶ ζύμης,
 ὕδωρ δ' ἀπαντλεῖν ἐκ φρεατίων βάθους
 40 καὶ πῦρ ἀνάπτειν ὄψοποιοῖς, ὡς νόμος,
 καὶ χειροδέσμην εἰσφέρειν ἐκουσίαν
 ἕως τότε δρᾶν δεσποτῶν εἶπη στόμα.
 Οὐ τὰς ἀπαρχὰς, δημιουργέ μου λόγε,
 τοιάσδε μοι δέδωκας εἰς πλάσιν φέρων·
 45 ἐξ ἐμβρύων δὲ δεικνύεις σεβασμίαν
 βασιλικῆς ῥίζης με βλαστῆσαι κρίνας. φ. 1116
 Μήτηρ σε καὶ γὰρ πανσέβαστος ἐκκύει
 κλῆσιν Σοφία, καλλονῶν κράσις μία,
 ἡθῶν χάρις, ἐμψυχὸς ἀρετῶν δόμος,
 50 πανευτυχοῦς δὲ τέκνον Ἰσαακίου,
 σεβαστοκράτωρ ὃς πρὸ πάντων ἐρρήθη·
 κοινήν σε τούτῳ μητρικὴν λύει θύραν
 Ἀλεξίῳ κράτιστος αὐσονοκράτωρ,
 Κομνηνοφυῆς ἐκ γένους τρισολβίου
 55 Ῥώμης νέας ἀνακτος Ἰσαακίου.
 Ἐπεντρυφῶ δὲ τῶν γεναρχῶν τῷ κράτει
 Ἰωάννην, ὄρπηκα τερπνὸν πορφύρας,
 ἰδοῦσα πρῶτον ἐμπρέποντα τῷ θρόνῳ
 καὶ νῦν Μανουῆλ πορφύρας διπλῆς κλάδον
 60 ὄρῳσα πατρὸς εἰσφέροντα τὸ στέφος.
 Πατὴρ δέ μοι τὰ πρῶτα ταῖς τιμαῖς φέρων
 Δοκειανῶν φύς ἐκ γένους ῥιζουχίας
 καὶ συγκλείσθεις τῇ σεβαστῶν ἀξία,
 ἡδύς προσιδεῖν, εἰς λόγους ὑπὲρ μέλι,
 65 εἰς χεῖρα χαλκοῦς, γλυκύτης εἰς καρδίαν.
 Οὕτω δὲ λαμπρὸν εὐτυχοῦσα τὸν τόκον.

λαμπρῶς ἀνήχθην καὶ γένους ἑπαξίως.
 Ὑπουργία γὰρ ἐκ βρέφους μοι ποικίλη.
 Χρυσὸς μὲν εὐθύς ἀμφεκόσμηι τὴν κλίνην,
 70 χρυσὸς τὰ χιτῶνια, χρυσὸς δακτύλους.
 Ἐνωτίων ἔχαιρον αὐγαῖς χρυσέων
 τὴν βᾶσιν εἶχον χρυσοπόρφυρον πόδες.
 Ἥγαλλον ἄμα καὶ θεράπαινοι κύκλω.
 αἶψά μοι φρόντισμα τοῦ χαιρῆν μόνον
 75 μὴπω μαθούσῃ τὸν παλίνστροφον βίον,
 ἄν τι βραχὺ ψέλλισμα καὶ ῥῆμα βρέφους
 γλώσσης ἐμῆς προῆλθε τῆς τρυφῆς, ὄση.
 Εἶχον μὲν καὶ γὰρ αἱ τεκόντων ἀγκάλαι
 γλυκασμὸν ὡς στάζουσαν αὐτῶν καρδίαις.
 80 Ἐπεὶ δ' ἐγράψην εἰς κόρας ἐκ τοῦ χρόνου
 καὶ τῆς φρονούσης ἠπτόμην ἡλικίας,
 ἄλλη κομιδὴ πάλιν εὐπρεπεστέρα.
 Φύλακες ἡμῖν παιδαγωγοὶ τοῖς τρόποις
 διδάσκαλοι τε σεμνότητος παρθένων
 85 καὶ χρούσα κρήδεμνα καὶ κόσμος νέος
 οὕτως ἐτράφην εὐκλεῶς ἐκ σπαργάνων.
 οὕτως ἀνήχθην εὐκλεῶς καὶ κοσμίως.
 Ἐπεὶ δ' ἐκάλει τοὺς τεκόντας ὁ χρόνος
 γάμου με συσχεῖν ἐννόμῳ συζυγίᾳ,
 90 καὶ τοῦτο δρῶσιν ἐν καλαῖς ταῖς ἐλπίσι,
 διαδοχὴν σπεύδοντες ἐννοεῖν γένους.
 Ἐξ εὐγενῶν ἔσχετο τὸν συνευνέτην,
 καὶ παῖδα τίκτω τοῦτο τοῦ γάμου πέρας.
 Πλὴν τοῦ μέλιτος βραχέως γεγευμένη,
 95 τοῖς λοιπὸν ἀψίνθιον εὖρον τοῦ βίου,
 τούτοις ἐπ' αὐτοῖς τοῖς ἐρασιμιωτάτοις
 θλιθεῖσα, συσχεθεῖσα δεινοῖς ἡλίοις
 καιρῷ τρυγίτου τῶν πεπείρων βοτρύων
 χολῆς σταφυλῆν δυστυχῶς δεξαμένη,
 100 ἐν δὲ χρόνῳ μεσοῦντος ὠρίμου θέρος
 λύπης ἀκάνθας ἐκθερίσασα πλέον.

- ὀψαυρόν, εἰπεῖν, ἀνθρακας κτησαμένη
 καὶ κόνδν πλῆρες ἐκπιούσα πικρίας,
 ὁμοῦ κατείδον ἡλίου φρυκτωρίαν
 105 τῆς χαρμονῆς λάμπαντος ἡμῖν φωςφόρου
 καὶ νυκτὸς ἅμα συγκατεσχέθην ζόφῳ, φ. 112^a
 λύπης σκοτασμοῦ προσχεθέντος εὐθέως.
 Ὅμοῦ κατερούησαν ἡδονῆς δρόσοι
 καὶ θλίψεων συνέσχεν αὐχὴν αὐτίκα.
 110 Ἔαρ κατείδον εὐθαλῶς καρποῖς βρίθον
 καὶ φθινοπώρου συμπεσόντος ἀθρόον
 τὸ χειμερινὸν ἐγκατεράγη ψύχος,
 χιῶν δ' ἐκρυστάλωσε τῆς ἀθυμίας
 καὶ θλιβερὰ χάλαζα κατέθραυσέ με,
 115 ἀπαρκτίου πνεύσαντος ἀγρίου βία.
 Ἀνθηφόρου λειμῶνος ὠφθην ἐν μέσῳ
 καὶ μοι παρευθὺς ἀνθέων ἐρημία.
 Ὅμοῦ γαληνὸς ὁ πλόος μοι τοῦ βίου
 καὶ λαίλαπες με συστροβοῦσιν ἐν ζάλαις,
 120 ἐπιρρεόντων συμφορῶν μοι κυμάτων.
 Τῶν βρωμάτων τράπεζαν ἔσχον πλησμίαν
 καὶ λιμὸς εὐθὺς συγκατειργάσατό με.
 Κρατῆρ γλυκασμῶν ὑπέραντλος ἐκράθη
 καὶ δίψα συμφλέξασα κατέτηξέ με.
 125 Τοιαῦτα τὰ πρὶν, ταῦτα καὶ τὰ τοῦ τέλους·
 πλὴν τῶν θλιβόντων ἄρτι τὴν μνήμην φέρω,
 οὐκ ἀχαρίστως τὴν κρίσιν δεδεγμένη,
 μὴ τῶν φρενῶν πέσοιμι μακρόθεν τόσον.
 ἀλλ' εἰς πλεόν χαίρουσα ταῖς χάρισί σου.
 130 Ἐμοιγε καὶ γὰρ οἶδα καὶ τοῦτο κρίνω
 ἐχρῆν γενέσθαι τὴν κόλασιν μυρίαν,
 ἂν πταισμάτων ἀξιὸν ἐξῆγες κρίμα.
 εἰ μὴ τὸ μακρόθυμον ἐκράτει πλεόν.
 Νῦν δ' ἀλλὰ θυμοῦ τὴν πολὺν σου τρυγίαν
 135 οὐκ ἐκκενοῖς μοι. Τοῦτο πηλίκη χάρις.
 Μίαν γὰρ Ἀδάμ ἐντολὴν λύσαντί σου

- ἄκρατος ὄργῃ τὴν Ἐδὲμ κλείει θύραν,
 τρυφῆς ἀφιστᾶ, δακρῦειν κατακρίνει.
 σύμμικτον ἄρτον τοῖς ἰδρωσιν ἐσθίειν,
 140 τρυγᾶν ἀκάνθας, δυσπαθῶς θνήσκειν τέλος.
 Στήλην ἀλὸς πῆγνυσι νυτέρους χρόνοις
 τὴν σύζυγον Ἀωτ. ὡς ἐπεστράφη μόνον
 Νιγενιτῶν φευγόντων τὴν πόλιν πάλαι
 καὶ κρίσεως σῆς ἀθετοῦντα τὸν τρόπον.
 145 Φοβεῖς Ἰωνᾶν ἄχρις αὐτοῦ θανάτου
 ὑγρὸν τάφον βλέποντα νεκρὸν δεικνύων
 καὶ γαστροὶ κήτους συγκαλύπτων παμφάγου.
 Τί τᾶλλα τῶν σῶν κριμάτων ἐκφραστέον;
 Ἐγὼ θε τῶν σῶν ἐνθέων ἐνταλμάτων
 150 παραβάτις φανεῖσα τῶν ὄλων ἅμα
 ὑπόχρεός σοι ποικίλων μὲν θανάτων,
 ἂν εἶχε θνήσκειν μυριάκις ἢ φύσις,
 ἐγὼ καθ' αὐτῆς ἐξάγω μου τὴν κρίσιν
 βολῆς κεραυνῶν ἀξία πυρεκγόνων.
 155 ὦν ἂν τις εἶποι μαστίγων πολυτρόπων.
 Σὺ δ' ἀλλὰ τούτοις οὐκ ἀπ' ὄργῆς ἐκδίδως,
 πλὴν σωφρονίζεις, εἰς ἀνάμνησιν φέρεις
 καὶ παιδαγωγεῖς ὡς πατὴρ φίλον τέκνον,
 λύπαις μεγίσταις πρὸς μὲν ἡμᾶς ἐκθλίβων,
 160 μικραῖς δὲ τοῖς πταίσμασιν ἀντισουμέναις.
 Πείθει με λοιπὸν σὸς φιλόανθρωπος τρόπος,
 ὦ ῥύστα, πλάστα, σωφρονιστά μου λόγε,
 αἴτησιν ἄλλην τῶν μεγίστων σοι φέρειν,
 ἔχουσαν ἴσως καὶ μορφήν ἀντελλόγου.
 165 Λιτάζομαι γάρ, εὐμενῶς δ' ἄκουέ μου·
 φ.112⁶ || ἡ κοσμικὴ κάκωσις ἐξέθλιψέ με
 καὶ κυκεῶνα δυσχερῶν ἐπλησέ μου,
 τὰ χαροπὰ πρὶν καὶ μελιτώσαντά με
 ἀνιαροῖς ἐκρυσσε πικροῖς ὑστέροις,
 170 κατάρρυστον δάκρυσιν εἰργάσατό με,
 ἄρτου τροφήν τέθεικεν ὡς σποδοῦ φύσιν.

- πῦρ ὑπανῆψε θλίψεων τοῖς ἐγκάτοις
 καὶ μέχρις ὅσπου ἐξετεφρώσατό με
 Τρουγῶν ἐδείχθην ἐργάτις ὄδυρμάτων.
 175 ἐρημίαν θρηνοῦσα τὴν τῶν γνησίων
 Δεινῶν ἀπλῶς σύρροια ποικιλοτρόπων
 εἰς βυθὸν ὤθει πικρίας ἀνεκβάτου.
 Κάμφθητι γοῦν· ὅταν δὲ τὸν δεσμὸν λύσης
 καὶ χοῦν συνάξας ἐξαναστήσης πάλιν
 180 καὶ πλάσματος σοῦ πρακτέων ἰστάς κρίσιν,
 μὴ καὶ κολάσης, κἄνπερ ἡμάρτηκά σοι.
 Ἄρκεῖ γὰρ εἰς κόλυσιν ἃ θλίβουσί με·
 τῶν ἡδονῶν στέρησις ὧν βίος φέρει
 χαρὰν νοπτὴν χάριν ἀντιλαβέτω,
 185 πῦρ μοι σβεσάτω τῆς γεέννης τὸ φλέγον,
 δακρυρροοῦν βλέφαρον ἐξ ἀλγυδόνων
 ἅς μοι παρεῖνήνεγκε Τελχῖνος φθόνος
 πόρρω τιθείτω τοῦ ψυχεινοῦ Ταρτάρου.
 ἢ θλίψεων κάμινος ἦν ἔνδον τρέφω
 190 ἀξυλον ἔλπην σχοῦσα τὰς περιστάσεις
 κοιμισάτω σκώληκα συνθραύσαντά με
 φροντίς κατατρύχουσα καρδίαν μέσσην.
 Ἄφαρπασον δὲ τῶν μεσουσῶν βασάνων,
 εὐσπλαγχνίας σῆς ἐνσταλάξας ῥανίδα,
 193 νῶτα φλογιζούσης Θεοῦ ῥομφαίας στρέφῶν
 ζωῆς ξύλω δὸς ἐντροφῆαν σεσωσμένην
 ἐν πραέων γῆ καὶ τρυφῆς ἐπὶ χλόης.
 Κατωδύνου σοι ταῦτα καρδίας λόγοι
 Κομνηνοβλάστου λάτριδος σῆς Εἰρήνης
 200 κούφισμα μικρὸν δυσπραγημάτων βάρους
 καὶ λύσεως αἰτησις ἀμπλακημάτων.

247 (φ. 112⁶). «Εἰς τὸ καινουργηθὲν κουβούκλειον ἐν τῷ κατὰ τὰς Βλαγέρνας κουβουκλίῳ». Στίχοι 18.

Ἄρχ. Τί τὸν μέγαν ἀνάκτα τυπῶν. ζωγράφε,
 μέσον δ' ἐπ' αὐτῆς τῆς στοᾶς διαγράφεις

τὸ πορφυραυγὲς κοσμικοῦ κέντρον κύκλου,
μακρὰν διστάς ἀρετῶν τὰς εἰκόνας

Τῷ γὰρ κρατίστῳ Μανουῆλ συνεγγράφεις
τοῦ χρυσοπάστου κυκλόθεν ταύτας δόμου,
ἔρψυχον αὐτῶν ἀρετῶν οἶκον κρίνων
ἔφρουρουντα ταύτας παρθένους ὡς περ κόρας

Τίλ. ὕψ' ὧν τροποῦται Δαλμάτας, Πέρσας, Δάκας
καὶ βάρβαρον πᾶν καὶ παράσπονδον γένος.

248 (φ. 113^a). Ἀνεπίγραφα ἀστρονομικὰ καὶ φιλοσοφικὰ εἰς πε-
ζὸν λόγον.

Ἄρχ. Ὅτι ἀππλιώτης λέγεται ὅτι ὁ ☉ (= ἥλιος) δι' αὐ-
τοῦ διέρχεται.

249 (φ. 115^b). «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἀγίου Νικολάου κοσμηθεῖσαν».
Στίχοι 28.

Ἄρχ. Ἄν μηδὲν αἰτῶν μηδὲ λαμβάνων πάλαι
εὐεργετεῖν ἔτοιμον εἶχες καρδίαν,
ἀρχιεράρχα Μυρέων μυροβλύτα,
νῦν οἶδα μᾶλλον συμπαθέστερος γένη
5 χρυσάργυρον κόσμημα σοῦ λαβῶν τύπου.

Γεώργιον με τὸν Σκυλίτζην ἐκ γένους.
ἐξ Εὐγενειωτῶν θε τῆς ρίζης Ἄνναν
ἐμοὶ ζυγεῖσαν ὑπὸ σοὶ νυμφοστόλῳ.

Τίλ. φῶς Τριάδος ὁδὸς τῆς μοναρχικῆς βλέπειν.

250 (φ. 115^b). «Εἰς εἰκόνα τῆς Θεοτόκου κοσμηθεῖσαν παρὰ τοῦ
Σκληροῦ».

Ἄρχ. Σοῦ καὶ τύποι στίλβοντες ἦσαν χρυσίῳ

ἄνανδρε μῆτερ, καλλύνω τῷ χρυσίῳ
Κωνσταντῖνος σὸς λάτρης ἐκ Σκληρῶν γένους.

Τίλ. ἀνθραξι σῆς χάριτος ἐκτεφροῦσά μου
πᾶν ἔργον ὑπόχαλκον ὃ τρέφει φλόγας.

251 (φ. 115^β). «Εἰς εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου κοσμηθεῖσαν παρὰ τοῦ Συναίτου». Στίχοι 7.

Ἄρχ. Ἐκ μαργαριτῶν, ἐκ λίθων, ἐκ χρυσοῦ
κοσμῶ τύπον σὸν, ζωσα χρυσῆ λυχνία.
Νικηφόρος σὸς οἰκέτης Συναίτης

252 (φ. 115^β). «Εἰς εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καθημένου ἐπὶ θρόνου καὶ ἠπλωμένου ἔχοντος τὰς χεῖρας». Στίχοι 12.

Ἄρχ. Εἰ τὴν σοφίαν κατιδεῖν βούλει, ξένε.

253 (φ. 116^α). «Εἰς εἰκόνα τοῦ Χρυσοστόμου». Στίχοι 4.

Ἄρχ. Ψυχὴν ἐμὴν ἄρδευε, πηγὴ χρυσέα.

254 (φ. 116^α). «Εἰς ἐγκόλπιον ἔχον τίμιον λίθον τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ».

Ἔχει ὅλον ὡδε·

Τὸ τμήμα λίθου τοῦ καλύψαντος τάφου
λίθον τὸν ἀκρόγωνον ὃν βάσιν φέρει.
Θεόδωρος ῥὼς ἐκ φυλῆς βασιλέων.

255 (φ. 116^α). «Εἰς ἐγκόλπιον ἔχον λίθον ἀπὸ τοῦ τάφου τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ἔχει ὅλον ὡδε·

Τμήματι, Σῶτερ, λατομητοῦ σου τάφου
ὄρους, ἀλατόμητε Παρθένου λίθε,
στήριγμα, δεσμὸς τῶν διεστώτων γίνου
τῷ πατριάρχῃ τῆς Σιῶν Ἰωάννη

256 (φ. 116^α). «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἀγίου Μαξίμου». Στίχοι 6.

Ἄρχ. Εἰ μὴ μαθὼν ἤδειν σε, Μάξιμε, φθάσας.

257 (φ. 116^α). «Εἰς εἰκόνας τῶν ἀγίων Θεοδώρων». Στίχοι 17.

Ἄρχ. Εἰς πίστεως σύγκρατον ἀκραιφνῆ πόθον
βάψας ἀύλωσ τοῦ νοδὸς τὴν γραφίδα.

258 (φ. 116^a). «Εἰς τὸν ἀπὸ τῆς Πόλεως προσαχθέντα στέφανον».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Τί λαμπάδος χρῆ τῷ φεραυγεί φωςφόρῳ,
τί στίλψεως χρῆ τῷ διαυγεί λυχνίτῃ
καὶ σοὶ στεφάνου τί δέει χρυσηλάτου,
ἀναξ Μανουῆλ, πορφύρας ἔμπνουν ῥόδον.

5 ὄν μύρια τρόπαια κυκλόθεν στέφει,

μερῶν πλακέντα κοσμικῶν ἐκ τεττάρων;

Καὶ μάρτυρές μοι Σικελὸς, Πέρσης, Σκύθης,

Ἀντιόχου γῆ καὶ Κίλικες καὶ Χάλεπ.

Πλὴν ἀλλὰ σὴ θρέπτειρα καὶ δούλη πόλις

10 χρυσῷ στεφάνῳ λιθοκολλήτῳ στέφω

τὴν ἐξολοθρεύσασαν ἔθνη σὴν χέρα·

ἀλλῶς σε καὶ γὰρ ἀγκαλίσασθαι τρέμω.

Σὺ δ' ἀλλὰ ταῖς πρὶν προστιθεῖς νίκας νέας

δεῖ με χαίρειν σοῖς θριάμβοις εὐδόκει.

259 (φ. 116^a). «Εἰς εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τῆς παναγίας δεσποίνης ἡμῶν». Στίχοι 16.

Ἄρχ. Πολλαὶ Σολομῶν φησι τῶν θυγατέρων.

Τίλ. || Πλὴν ἀλλὰ κόσμησον εὐμενῶς δεξαμένη φ. 116

πρωτοστράτορος δῶρον ἐξ Ἀλεξίου,

ὑπεκλάλει μου μυστικωτέροις λόγοις.

260 (φ. 116^b). «Εἰς τὸν τάφον τῆς Σκληραίνης».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Βουστροφύλακος (;) Ἥλια συνευνέτιν

Σκλήραιναν Ἄνναν ὁ βραχὺς κρύπτω λίθος.

Μὴ γοῦν σπαράξης τὴν ἐμὴν πτύχα, ξένε,

μῆδ' ἐμβαλεῖς χοῦν ὀστέων ἀλλοτρίων,

5 κἂν ἐκταθῆ δρόμημα μακρῶν ἡλίων.

Κεκράξομαι γὰρ ὡς λαλεῖν ἔχει λίθος

ὃς ἄν συνάψῃ τῷ νεκρῷ νέκυν ξένον.

Τῆς τοῦ θεοῦ γένοιτο δεξιᾶς ξένος,

ὑλὴ γεέννης, Ἰσκαριώτου μέρος